

விடுதலையின் கைத்திகள்

வடபகுதியில் அரசியல் கைத்திகள்

இன்று சிறீவங்கா அரசின் வசமுன்ன தமிழ்க் கைத்திகளைவிட, வடபகுதியில் புலிகளின் நில ஆறைக் கிரைகளில் அடைப்பட்டிருக்கும் தமிழ்க் கைத்திகளே அதிக நோகையினாலும் அரசின் அக்கு முறையை எதிர்த்தெழுந்த தமிழ்ப் போராட்டத்தின் காலைக்கும் நல்கப்பிரிந்த முரிய அவை நிலையே இது.

சிறீவங்கா அரசானது புலிகளைவிட மனிதாபிமானது என்பது இதன் அர்த்தமல்ல. அதைவிட எமது போராட்டம் எவ்வளவு தூரம் கீழிந்த நிலைக்குள் தன்னப்பட்டிருக்கிறது என்பதையே இது காட்டுகிறது.

பின்னணி

மாதானப் படையாக வந்து பின்னர் புலிகளுக்கெதிராகச் சண்டை போட்ட இந்திய இராணுவத்தின் வெளியேற்றத்தின் பின்னர், வடபகுதி புலிகளின் பூரண கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. இந்திய இராணுவம் எம் மண்ணை விட்டு வெளியேறும் போது பலத்த சேதத்தையும், மனித அழிவுகளையும், பாரிய மனிதாரியை மீறல்களையும் ஏற்படுத்தி அதன் விளைவுகளை எம்மிடம் விட்டுச்சென்றது.

போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலகட்டங்களில் பல்வேறு குழுக்களுக் கிடையோன மோதல்களின் விளைவாய் பல கொலைகளும், பொதுஇடங்களில் மரணதண்டனைகள் நிறை வேற்றுதலும் இடம் பெற்றன. ஆயினும் தற்கூட்டம் ஆட்சியிலுள்ள அரசிற்கும் புலிகளுக்கும் இடையோன பேச்கவார்த்தைக் காலகட்டமான 1990 ஆம் ஆண்டுப் பகுதியில் புலிகள் மக்களைப் பற்றிய எந்தவிதமான அக்கறையுமற்ற மனிதாபிமானமின்றி தமது எதிரிகளையும் அதானமக்களையும் அழிப்பதற்கும் சித்திரவதை செய்வதற்கும் சிறீவிலைப்பதற்கும் சிறீவங்கா அரசு பக்கைக் கொடுகாட்டியது.

சிக்கல் மிகுந்ததும், கவனமாக கையாள வேண்டியதுமான எமது இனப்பிரக்களை பற்றி எமது இனத்தின் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பதில் ஆதிக்கம் கொண்டிருக்கும் புலிகளுடன் பேச்க வார்த்தை வைக்க வேண்டியது அவசியம் தான். ஆனால் சிறீவங்கா அரசானது புலிகளின் சன்னாயக விரோத நுவட்ச்சைக்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாவு வழங்கியது மட்டுமல்ல, அவற்றை முழுமறைக்கும்

முயற்சியிலும் ஈடுபட்டது. இது சிறீவங்காவின் அரசியலமைப்பும் முக்கியமாக தற்போது பதவியிலிருக்கும் அரசினது அரசியலும் எவ்வளவு சீழிந்து போயிருக்கின்றன,என்பதையே எமக்குக் காட்டுகிறது. பேசுகவார்த்தைக் காலகட்டத்தின் போது புலிகள் தமது முழுச்சக்கதியையும் மக்களை வயது வித்தியாசமின்றி வேட்டையாடுவதிலேயே கழித்தனர். இந்திய இராணுவத்துடனோ அல்லதுவேறு அமைப்புகளுடனோ தொடர்பு வைத்திருக்கின்றனர் என்ற மேலெழுந்தவாரியான குற்றச்சாட்டின் பேரில் பலர் கொல்லப்பட்டனர். பன் கைது செய்யப்பட்டனர். புலிகள் சிறீவங்கா அரசப்படைகளின் முகாம்களுக்கருகில் தமது சோதனைக் காவடிகளை(check point)நிறுவி பரீபகளில் பயணம் செய்யும் பயணிகள் பலரைக் கைது செய்து கொண்டு போயிருக்கின்றனர். அது மட்டுமல்ல கொழும்பில் கூட அரச படைகளுடன் கைகோர்த்துக் கொண்டு தமது எதிரிகளை கைது செய்தனர். சனநாயகம் மனிதாரிமை பொதுமக்களின் அபிவாசககள் போன்றவை பற்றிய எந்தவித போது உடன்பாடுகளும் இப்பேசுகவார் ததைகளின் போது புலிகளிடமே அரசிடமே ஏற்படவில்லை துமிழனோ,சிங்களவரோ யாராயிருப்பினும் பொதுமக்களைப் பற்றிய அக்கறை இவர்களிடம் இருக்கவில்லை. தமது கட்டுப்பாட்டிலிருக்கும் வடபகுதியில் புலிகளும் ஓர் அரசைப்போல் மக்களைக் கைது செய்தும் சிறையில்லைத்தும் வருகிறார்கள்.

இரு புறமாக புலிகள் ஓர் அரச என்பதன் வரைவிலக்களைத்திற்குள் அடங்கக்கூடிய தரம் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே சமீபகாலம் வரைக்கும் சர்வதேச அமைப்புகள் எவற்றிற்கும் தமது நடவடிக்கைகள் ஈம்பந்தமாக பதில் சொல்ல வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. மறுபுறமாக தமது மேலாதிக்கத்தை நிலை நாட்ட புலிகள் மக்களின் மேல் கட்டவிழுத்து விட்ட பீதியும்,பயங்கராவாதமும் மக்களைப் பலமற்றவர்களாக்கி அவர்களை மௌனமாக்கியது. நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் எமது பிரச்களைகளில் தலையிட்டு இந்த வளர்ச்சிப் போக்கை மேலும் தூண்டிவிட்ட இந்தியஅரசுக்கு எமது வந்தனங்கள். அனைத்து ஆயுதக்குமுக்களும் பிற்கால கட்டத்தில் முக்கியமாக புலிகளும் தமது சொந்த மக்களுக்கே பதில் சொல்ல வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை.

இரு குடும்பத்தின் உறுப்பினரோராவர் வேறு அமைப்புடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார், என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் முழுக்குடும்பமே புலிகளுக்கு பலியாகிய சம்பவங்களும் நடந்திருக்கின்றன. ஆரம்ப

காவங்களில் வேறு இயக்கங்களுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தனமக்காக முழுக்குடும்பத்தையுமே புலிகள் கைது செய்து கொண்டு போன அங்கங்கள் சிலகிராமங்களில் நிகழ்ந்து இருக்கின்றன. அக்குடும்பங்களின் கதி என்னவாயிற்று என்பது எவருக்கும் தெரியாது.

சிறையில் அடைப்பாளர்களின் வகைகள்:

- 1.இரு கால கட்டத்தில் பல்வேறு குழுக்களில் அங்கத்தவராக இருந்து வந்தவர்கள்
- 2.எதாவது ஒரு குழுவுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் எனும் சந்தேகத்துக்குரியவர்
- 3.இந்திய ராணுவத்துடனே அன்றி மற்றைய தாபளங்களுடன் சில தொடர்பு வைத்திருந்த தனிப்பட்ட நூர்கள்
- 4.புலிகளின் தலையைப்பீத்துடன் முரண்பாடு கொண்டு விலகிய புலிகளின் உறுப்பினர்கள்
- 5.புலிகளின் அராஜக நடவடிக்கைகளை விபரிகித்து அதன்மூலம் மற்றவர்கள் மேல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய வள்ளுமை கொண்ட தனிப்பட்ட நூர்கள் (தூரணமாக பல்கலைக்கழக மாணவர்கள்)
- 5.புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்ட சிங்கள இராணுவத்தினரும் போலிசாரும் (செஞ்சிலிஜனவைச்சங்கம் புலிகளுடன்பேசி சிங்கள இராஜங்களும், போலிசாரின் உறவினர்கள் அவர்களை பார்வை இடக்கப்பட நிலவையாவது ஏற்படுத்தியிருள்ளது).

சமீபத்தில் புலிகளை விட்டு வெளியேற விரும்பிய புலி அங்கத்தவர்களும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு கடன் உழைபில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

கைத்திகளின் கையறு நிலை:-

புலிகளின் பல்வேறு சிறைமுகாம்களில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தக்கைத்திகள் நூரத்துப்படும் முறை பிசிலும் கொடுராமானது. பல்வேறு சித்திரவளதைகளை கிரமமாக இக்கைத்திகள் அனுபவிக்கிறார்கள். பலர் சித்திரவளதையின் போதே கொல்வப்பட்டிருக்கிறார்கள். கைத்திகளில் பெரும்பாலோனேர் இரும்புச்சங்கிலியால் ஒன்றாகப்பிணைக்கப்பட்டு புலிகளின் நிலவறைச் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டுள்ளனர் (AMNESTY INT. REPORT) கொடுரத்திற்கு பெயர்போன, புலிகளின் துணுக்காய் சிறைமுகாமில் மட்டும் 3000 இற்கும் மேற்பட்ட கைத்திகள் ஒருமுறை இருந்தனர்.

இம்முகாம்களிலிருந்து ஒரு சில கைத்திகள் தப்பி வந்திருக்கின்றனர். தமது குடும்பங்களை புலிகள் அழித்து விடக்கூடும் என அஞ்சி இத்தப்பி வந்த கைத்திகள் இம்முகாம்களில் நடக்கும் அராஜகங்களை வெளியே சொல்லப் பயபடுகிறார்கள். கச்சாய், சாவகச்சோரி, நல்லூர், நீர்வேலி போன்ற இன்றும் பல இடங்களில் புலிகளின் சிறை முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு நூர் புலிகளால் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டால் அவனைப் பார்க்க எவருக்கும் அனுமதியில்லை. புலிகளின் அதிகாரிகள் சிலர், கைது செய்யப்பட்டவரின் உறவினர்கள் கேட்டால் "ஆள் முடிந்து விட்டார். இனி திரும்பி வரமாட்டார்" என வெகு சாதாரணமாகப் பதில் தருவார். இன்னும் சில அதிகாரிகள் அவ்வறுவினர்களிடம் ஆள் இருக்கிறார் என்பதுபோன்ற நம்பிக்கையை ஊடுவார். இதுவே புலிகளின் வழக்கமாகி விட்டதால் அந்த உறவினர்களை மேலும் துன்புறுத்தும் நோக்கில் தொடரப்படும் இன்னேற்று வகைச் சித்திரவதையாகவே மக்கள் இதனைக் கருதுகின்றனர். எனவே இவ்வாருள பதில்களினால் தங்களது அன்புக்குரியவர்களை விடுமாறு கெஞ்சி அக்கைத்திகளின் நெருங்கிய உறவினர்கள் புலிகளின் முகாம்கள் முன் தவமிருப்பது தவிர்க்கமுடியாததாகி தொடர்கிறது. சிறிலங்கா அரசின் விமானத் தாக்குதல்களின் போது இக்கைத்திகள் கொல்லப்பட்டும் என்ற நோக்குடன் அவர்களை நிராதாவாக நிற்கவிட்டு புலிகள் சென்றுள்ளனர். (இணைப்பைப் பார்க்கவும்)

புலிகளின் சிறைமுகாம்களில் அடைப்பட்டுள்ள கைத்திகளின் சரியான எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்பது தொயியவில்லை. ஆனால் பல்வேறு தொடர்புகளிலிருந்து கிடைத்த தகவல்களின் படி குறைந்தது 5000 பேராவது இருக்குமென மதிக்கப்படுகிறது. அனைத்து சிலில் நிர்வாகங்களும் சீர்துலைக்கப்பட்டு, பீதியால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் வாழும் மக்கள் நிறைந்த வடபகுதியில் இருந்து கைத்திகளின் சரியான எண்ணிக்கையை எடுப்பது கஷ்ணமான காரியம். எமது சமூகத்தின் உள்ளிருந்தோ, புறமிருந்தோ மனிதாபிமானத்திற்காக எழும் குரல்களை புலிகள் மதிக்கப் போவதில்லை; செவிசாய்க்கப் போவதுமில்லை. இவ்வண்ணமையை உணர்ந்து விழிப்புணர்வு பெறும் சாவதேச சமூகம் மட்டுமே இப் போழிவகளிலிருந்து எம்மைக் காக்கும் கக்தி கொண்டிருக்கிறது. எனவே இந்த அட்சூயங்களுக்கு எதிராக குரல் கொடுக்கவேண்டியது சாவதேச சமூகத்தின் உடனடிக் கடமையாகும்.

தாங்கள் தமிழ் . மக்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகளை முடிமறைப்பதற்காக சிறில்கா அரசும் தமிழ் மக்களின் ஜின்றைய நிலையை எண்ணி மனம் வருந்துவதாக முதலைக் கண்ணர் விடும். ஆனால் மக்களின் கீழான உணர்ச்சிகளை கிளரிவிடுவதையும், யங்கரவாதத்தையும் மட்டுமே முவட்சொகை நம்பி தமது கட்டுப்பாட்டை நிறுவி வரும் புலிகளின் உண்மைக் கொருப்பதை இதன்மூலம் மறைக்க முடியாது. வெறும் தர்க்க வாதத்தை விடுத்து, ஒட்டு மொத்தமாக எமது மக்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்ற ஒரு முழுமையான பார்வை எமக்கு அவசியம். மக்களைப் பலவீணப்படுத்தி அவர்களை ஆட்டு மந்தைகள் போல் நாத்தி வெறும் பலிக்கடாக்களாகப் பயன்படுத்தும் அரசியலை "விடுதலை அரசியல்" எனக்கூறமுடியாது. இவ்வாருன அரசியலைத் தன்மைய்ப்புகளினுரோடாக நடைமுறைப்படுத்தி மக்கள் மேல் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிவரும் இயக்கத்தை, மக்களின் உண்மைப் பிரதிநிதிகள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது. இவ்வாறு கருதுவது தமிழ் சமுகம் முழுவதையும் அவமதித்தலுக்கு ஒட்டாகும்.

எனவே தமிழ் மக்களின் நாம்வாழ்வில் அக்கறை கொண்டுள்ள எவரும்- அது வெளிநாட்டுத் தமிழராய் இருக்கட்டும் ,அன்றி சுவர்த்தேச சமுகமாயிருக்கட்டும்; ஏற்கனவே சீழிந்து போய்விட எமது ரோராட்டத்தைப் பற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனையும், மீளாய்வும் மேற்கொள்ளல் அவசியம். இரத்தம் தோய்ந்த இந்த வாவாற்றிலிருந்து தமிழ் சமுகத்தைக் காப்பாற்றும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் இவர்கள் எடுக்க வேண்டும். விடுதலையின் போல் புலிகள் இழைத்து வரும் அராஜூகங்களையும் கொடுமைகளையும் அடாவடித்தனமாக நியாயப்படுத்துவதை வெளிநாட்டல் வாழும் தமிழச் சமுதாயத்தின் ஒரு பிரிவினர் தீவிரமாக செய்து வருகின்றனர். சுவர்த்தேச சமுகத்தைச் சேர்ந்த நல்லெண்ணைம் கொண்டோர் சிலரும் இவ்வாருன பொய்ய பிரசாரங்களுள் எடுப்பட்டு, தற்போது மக்களுக்கும் அமைப்புகளுக்கும் உள்ள வெறுபாடுகளைப் பிரித்தறிய முடியாமல் இருப்பது கவலைக்குரியவிடயமே.

பொது இடங்களில் மரண தண்டனை நிறைவேற்றும் படவும் கம்பகாவமாக வடபகுதியின் பல்வேறு இடங்களில் புலிகளால் நாத்தப்பட்டது. வழங்கியான பாளியை விட புதுவிதமாக இதனைப் புலிகள் செய்தனர்.குற்றக்கூட்டப்பட்டவர் கண்கள் கட்டுப்பாடி புலிகளின் ஜீபில் இருந்து இறக்கப்படுவார். அவரை தனது

குற்றங்களை ஒப்புதல் அளிக்க கட்டளை திடுவர். 2,3 நிமிட ஒப்புதல் வாக்குமுத்தின் பின் அவரது தலையில் துப்பாக்கியால் கட்டுக்கொல்வார்கள்.பின்னர் அவரது உடலை, தமது ஜீபில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்வார்கள். குற்றஞ் சாப்பட்டவரின் கண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் இருப்பதாலும் இன்னோட்டத்திலிருந்து கொண்டாப்படுவதாலும் அந்நபரை யாரென்று மக்களால் அடையாளம் காண சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதில்லை. தன்னனை நிறைவேற்றுவார்களும் அவரது குற்றப்பத்தினைக்கையை மக்கள் முன் வாசிப்பதில்லை. இவ்வாருள் செயல்களின் முழுநோக்கமும் மக்களைப் பீதியில் தொடர்ந்து வைத்திருப்பதற்கும் கைதிகளின் எண்ணிக்கையைப் படிப்படியாகக் குறைப்பதற்கும் ஆன நுவடிக்கைகளே அன்றி வேறொன்றுமில்லை. இச்சம்பவங்களை நேரடியாகப் பார்த்தவர்களின் தகவல்களின்படி இக் கொலைகளுக்குப் பலியானவர்கள் தலையிர் மொட்டையூக்கப்பட்டு முகங்கள் வெளிறிப்போய் நீண்டகாலம் சிறையுள் அடைக்கப்பட்டோராகக் காணப்பட்டனர்.

குறைந்தபட்ச மனித விழுமியங்களையாவது புலிகள் மதிக்குமாறு அவர்களை நாம் வற்புறுத்தாவிடின் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகக் கொல்லப்படும் தூர்நிக்குவு ஓன்றிற்கு நாம் தன்னப்படும் அபாயம் எம்மைச் குழ்ந்துள்ளது.

ஒட்டாநோயான கோரிக்கைகள்-

- 1.கைது செய்யப்பட்டிருக்கும் கலவரது பேயர் விபரங்களையும் சர்வதேச கெந்திலுவைச் சங்கத்திடம் கையளி.
  2. சர்வதேச கெந்திலுவைச் சங்கம் கைதிகளைப் பார்வையிட அனுமதி வழங்கு.
  3. கைதிகளை சித்திரவாத செய்வதை நிறுத்து.
- கைதிகளின் உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஆன மிகக் குறைந்த கோரிக்கைகளே இவை. கைதிகளை விடுவிக்க கோருவதே தலையாய் கோரிக்கையாயிருக்க வேண்டியிருப்பினும் இக்குறைந்தபட்ச கோரிக்கைகளுக்காவது புலிகள் தலை சாப்கக் வற்புறுத்தி, மனிதாபிமானத்துடன் அவர்களை நுக்கவைக்க வெளிநாட்டில் இருக்கும் சகல புலி அலுவலகங்களுக்கும் இக்கோரிக்கைகள் அனுப்பிய வேண்டும் என நாம் கோருகிறோம்.

வடகுதியில் புலிகளின் சிறையிலிருந்து தயிய ஒரு கைதியின் அனுமதிகள்.

நான் தமிழ் விடுதலை இயக்கத்தின்(ரோவோ) அங்கத்துவனாயிருந்தேன். தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக,இந்தியாஜூவம் இவங்கையில் இருந்த வேளையில் நான் அமைப்பை விட்டு வெளியேறினேன். அதன் பின் எனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை நாத்துவதற்காக ஒரு வாண(வா) ஒன்றை வாங்கி வாடகைக்கு விட்டு சீலியம் நூத்தி வந்தேன்.

அன்று 1990 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 25 ஆம் திங்டி என்று நினைக்கிறேன். நான் யாழ் பிளாடிஸ் ஓட்டலில் சாபிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஆயுதம் தாங்கிய இரு இளைஞர்கள் என்னை நோக்கி வந்தனர்."போன் மாஸ்டர் (உள்ளூர் புலி பொறுப்பாளர்) என்னை சந்திக்க வேண்டுமோ" என்று கூறி என்னை அழைத்துச் சென்றனர்.நான் போன் மாஸ்டரின் முகாயில் விடப்பட்டேன்.

ஆரியகுளம் சந்தியில் நின்ற எனது வாலையும் அவர்கள் எடுத்து வந்தனர். நான் சென்ற நேரம் பொன்மாஸ்டர் அங்கு இருக்கவில்லை. முதல் நாள்தான் வவனியாவில் இரு ந்து புறப்பட்டு இரவிரவாக வானில் வந்தேன்.இதனால் எனக்கு நித்தியை கொள்ளவேண்டும்போல் இருந்தது. என்னை எனது வானில் படுக்கவிடும்படி கேட்டேன். அனுமதித்தார்கள். படுத்தேன்.

மாலை 5 மணியளவில் என்னைத் தட்டு எழுப்பினார்கள். பொன்மாஸ்டர் வந்திருப்பதாகவும் என்னைப் பார்க்கப்போவதாகவும் கூறினார்.நான் பொன்மாஸ்டரை சந்தித்தபோது வேறுயாரோ ஒருவர் என்னை சந்திக்க வருவதாகவும் ஓரமாக இருக்கும் பயும் கூறினார். இரவு/மணிவரை எவரும் வரவில்லை.என்னை விட்டுக்குப் போகவிடுங்கள்.நானை காலை நான் திரும்ப வருகிறேன் என்று கேட்டேன்.அவர்கள் மறுத்து விட்டனர்.இரவு 9 மணிக்கு அறையொன்றுள் படுக்க விட்டனர்.இரவு 11 மணிக்கு சாபிட ஏதோ தந்தனர்.

மறுநாள் காலை என்னை முகம் கழுவ அனுமதித்தனர்.காலை எட்டு மணி இருக்கும்.வெள்ளை நிற வாடனைன்றில் ஒரு உயாமான மனிதன் வந்திறங்கினான்.போன் மாஸ்டரிடம் ஏதோ பேசினான். பின்னர் என்னைப் பார்த்து "வானில் ஏறி குப்பழப்படு"என உரத்த

தொனியில் கத்தினான்.

நான் வானிற்குள் ஏறினேன்.அங்கு என்னைப்போல் ஒருவறும் குபுறுப் படுத்தி ருந்தான்.

கமர் 15 நியிடப் பயணத்தின் பின்னார் வான் ஓர் அழகான மாடி விட்டன் முன் நின்றது.கிட்டத்தட்ட 10 விஶாவமான அறைகளைக் கொண்ட வீடு அது.அங்கு என்னை ஓர் அறைக்குள் விட்டுப்பூட்டனர்.ஏற்கனவே அதற்குள் 15 பேர் இருந்தனர்.

இரண்டுமெணி நேரம் வரை யாரும் என்னுடன் பேசவில்லை. நான் மெளனத்தைக் கலைத்து "எப்போது கைது செய்யப்பட்டார்கள்"என்று கேட்டேன்.கந்த பத்து நாட்களுக்குள் கைது செய்யப்பட்டாகக் கூறினார்கள். நாம் எங்கு இருக்கிறோம் என்பது யாருக்குமே தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் ஆடுக்கடி கோவில் மணியோசை கேட்டது.

நல்லூர் திருவிழா நேரம் அது.

எனவே நல்லூருக்குக் கிட்டப்பியில் ஏதாவது ஒரு இடமாயிருக்கலாம் என ஊகித்துக்கொண்டோம்.

மாலை 3 மணியிருக்கும்.துப்பாக்கி கசிதம் 15 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு புலி உறுப்பினன் எமது அறைக்குள் வந்தான். யாராவது மலசலம் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறதா எனக் கேட்டான். யாராவது தபியோட முணைந்தால் தலை பறக்கும் என எச்சித்துவிட்டு இருவர் இருவராக எம்மை வெளியே அழைத்துச் சென்று மலசலம் கழிக்க விட்டான்.

மாலை 5 மணியளவில் நான் இன்னோர் அறைக்குள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அங்கு என்னை அழைத்து வந்த உயராமான மனிதன் இருந்தான்.

என்னைக் கண்டவுடன் ஆத்திரம் கொண்ட அவன் எனது வானை எங்கே வாங்கியதென்றும், வானின் சாரதி எங்கே என்றும் கத்தினான். எனது சாரதியைப் பற்றிய கலை விபரங்களையும் தழுமாறு என்னை வற்புறுத்தினான். நான் எல்லாவற்றையும் கூறினேன். திடீரென்று ஒரு பேரிய பொல்லால் என்னைத் தாக்கத் தொடங்கினான். எங்களிடம் அகப்பாமல் இது வரைக்கும் எங்கு ஒளித்திருந்தாய் எனக் கூக்கலிட்டு என்னை அடித்தான். மீண்டும் பழைய அறைக்குள் என்னை அடைத்தான்.

27 ஆம் திகதி காலை அதே உயர்மான மனிதன் என்னிடம் வந்தான். எனது வாளில் என்னை ஏற்றிக் கொண்டு குப்புறப் படுக்குமாறு கட்டளையிட்டான். சுமார் 15 நிமிடம் யெண்ததின் பின்னர் என்னை எழுப்பி எனது சாரதியின் இடத்தைக் காட்டுமாறு கேட்டான். நான் அவனுக்கு சாரதியின் வீட்டுற்கு வழி காட்டினேன். அங்கும் சாரதி வீட்டில் இருக்கவில்லை.

சாரதி வந்தவுடன் போன்மாஸ்ட்டாப் போய் பார்க்கச் சொல்லுமாறு சாரதியின் குடும்பத்திற்கு உத்தாவிட்ட பின்னர் மீண்டும் வாளில் ஏறினான். வரும் வழியில் வேறொவது சாரதி நிற்கக்கூடிய என என்னிடம் கேட்டான். நான் அவாது கோதரி வீட்டைக் காட்டினேன். அங்கும் அவர் இருக்கவில்லை. அதே உத்தாவகளை சாரதியின் கோதரிக்கும் பிறப்பித்துவிட்டு, மீண்டும் என்னை முந்திய இடத்திற்கு கொண்டுவந்து விட்டான்.

28 ஆம் திகதி எனது சாரதியை என்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். என்னைக்கொண்டு அவரை அடையாளம் கண்டு கொண்டனர்.

29 ஆம் திகதி எம்மிருவாது கண்களும் கட்ப்பட்டன. நாம் வேறொரு பழைய வீட்டோன்றிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். அந்த வீட்டில் ஏற்றாள 15 இற்கும் 18 இற்கும் இடைப்பட்ட யெதுடைய பத்து இளைஞர்கள் இருந்தனர். அனைவரும் கைகளில் பெரிய பொல்லுகளுடன் நின்றனர். எமது பெயர் விபரங்கள் எடுக்கப்பட்டன. பின்னர் நாம் அறை பொன்றுள் அடைக்கப்பட்டோம். 10 ஆட நீள அகவமுடைய அவு வரையில் ஏற்கனவே 30 கைதிகள் இருந்தனர். ஒரு மாதத்திற்கு மேலும் 2 மாதத்திற்கு உப்புமுள்ள கால கட்டத்திலிருந்து அக் கைதிகள் அங்கிருப்பதாக அறிந்து கொண்டேன். எனக்குத் தெரிந்த அனைத்தையும் புலிகளிடம் சொல்லிவிட வேண்டுமெனவும் இல்லாவிடில் 'காப்புக் கடைக்கு' அனுப்பப்படுவேண்டும். அங்கு கெள்றவர்கள் திரும்பியதற்கு சரித்தாரோ இல்லையென்றும் கூறினார்கள்.

2 ஆம் திகதி காலை 11 மணி இருக்கும். "ஆந்த ரோ வேசைமோன். R....."என்ற சத்தத்துடன் ஒருவன் கதவைத் திறந்தான். அவன் வாயில் என் பெயர் வந்தது எனக்கு ஆக்சியத்தைத் தந்தது. ஏனென்றால் வழக்கமாக என் பெயருக்குப் பதிலாக இலக்கம் ஒன்றைச் சொல்லியே கூப்பிடுவார்கள். பெயர் சொல்லிக்

கூப்பிடவன், என்னைக் கூட்டுக்கொண்டு போய் ஒரு தூணில் கூட்டனான்.

எனது சாரதி அசைவற்று நிர்வாணமாக எனக்குப் பக்கத்தில் கிடந்தார். பொல்லால் ஆடுத்த காயங்களால் அவர் உடல் முழுவதும் நிரம்பியிருந்தது. நான்கு இளைஞர்கள் கையில் பொல்லுடன் அங்கு நின்றனர் அவர்கள் நால்வரும் 15வயதிற்கு குறைந்தவர்களென நிச்சயமாக நான் கூறுவேன். சாரதி இறந்துவிட்டதாக என்னிடம் அவர்கள் கூறினார். அதன்பின் பொல்லுகளால் என்னை அடிக்கத்தொடங்கினார். யானார்க் கொலை செய்தாய், எங்கு கொள்ளையடித்தாய், உனது ஆயுதங்களை எங்கே மறைத்து வைத்திருக்கிறுப் போன்ற கேள்விகளைக் கேட்டு என்னைத் தொடர்ந்து அடித்தனர். நான் இவ்வாருள் எந்தச் செயல்களிலும் சம்பந்தப்படவில்லை, என்னை அடிக்காத்தர்கள் எனக் கெஞ்சினேன். அது செவிடன் காதில் ஊதியசங்கானது. நான் சுயநினைவை இழுக்கும் வரை என்னை அடித்துக் கொண்டேயிருந்தனர்.

மூன்றும் தேதி காலை அவர்கள் மீண்டும் என்னை அறையிலிருந்து இழுக்கும் சென்றனர். சாரதி எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டான். நீ உண்மையைச் சொல்லாவிடில் உனக்கும் சாரதிக்குநேர்ந்த கதிதான் என்று கூறினார். எனது வாய்க்குள் பெரிய மரத்துண்டோன்றை ஒருவன் திணித்தான். மற்றவர்கள் பார்த்து சிரித்தனர். தொடர்ந்தும் பலத்த சித்திரவதை. எனது குடும்பம், உறவினர் பற்றிய கலவை விபரங்களையும்கேட்டு எழுதினார். ரொலோ அமைப்பைப் பற்றியச்கலவிபரங்களுமாங்கிய அறிக்கை ஒன்றை தயார் செய்து, அதில் எனது பங்களிப்பு பற்றியும் எழுதி 30 பக்க வாக்குமூலம் ஒன்றை தயார் செய்தனர். கௌதமன் எனும் பெயர் கொண்ட திருமலையைச் சேர்ந்த ஒருவன் எனது வாக்குமூலத்தை தயார் செய்தான்.

அந்த சிறையில் ஒரு நாளிற்கு இருமுறை மட்டும் மலசலம் கழிப்பதற்கு அறையிலிருந்து வெளியே கொண்டுவரப்படுவோம் மற்றைய நேரங்களில் 15 வயதுக்குப்பட்ட பையன்களின் பொல்லை எமக்கு தொடர்ந்து கிடைத்தது

10ம் தேதியன்று காலை கலவை கைதிகளும் அறைக்கு வெளியே கொண்டுவரப்பட்டனர். கிட்டத்தட்ட 35 பேர் வரை இருக்கும் பத்துப்பேராக நாம் பிரிக்கப்பட்டோம். ஆறு உருக்கு உருளைகளைக் கொண்ட சங்கிலியால் 10 பேரை யும் ஒன்றாகக் கால்களில்

கட்டனர். மாலை . 3மணி அளவில் அணைவரும், நாம் முன்பிருந்த மாடி வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். அங்கு எமது கண்கள் கட்டப்பட்டன. ஒருவரின் சாரத்தை மற்றவர் பிடிக்குமாறு பணிக்கப்பட்டின் ஒரு பெரிய வானில் ஏற்றப்பட்டோம். ஏறத்தான் இரண்டு மணி நேரப் யணத்தின் பின்னர் வான் நின்றது நாம் இறங்குமாறு பணிக்கப்பட்டோம். "இந்தப்பன்றிகளெல்லாம் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவா?" என ஒருவன் ஊத்தகுலால் கேட்டும் இன்னொருவன் ஆமோதித்ததும் எனக்கு கேட்டது . நாங்கள் இறங்கும் போது ஒவ்வொருவருக்கும் பக்கைக் கருக்கும்டை அடி வழங்கப்பட்டு வரவேற்பு கிடைத்தது. நாம் அறைக்குள் செல்வதற்கு சில படகள் ஏறவேண்டியிருந்தது. கண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் தடுமாறினோம். ஆனை ஆன் பிடித்துக் கொண்டு ஏறுமாறு பணிக்கப்பட்டோம். அப்போதும் கூட படையெட்டை அடியை அவர்கள் நிறுத்தவில்லை. சில புலி உறுப்பினர்கள் எமது நிலையைப் பார்த்து எக்காளமிட்டு சிரிப்பதை நாம் கேட்டோம். நாங்கள் வீட்டுக்குள் சென்றவுடன் எமது கண்களைத் திறந்து விட்டனர். பின்னர் எம்மை வட்டமாக இருக்க உத்தரவிட்டு, 35 பேருக்குமாக இன்னொரு பெரிய சங்கிலி பொருத்தப்பட்டது. சிலமணி நோங்களின் பின்னர் ஏறத்தான் 15அடி நீளம் 10அடி அகலமுடைய அறைக்குள் நாங்கள் தள்ளப்பட்டோம். காலையிலிருந்து உணவுறந்த எதுவும் தாப்படவில்லை.

11ம் திகதி காலை யாரோ வந்து எம்மைப் பிளைச்சத்திருந்த பொதுவான சங்கிலியை அகற்றினார்கள். அதன் பின்னர் கமார் 20 புலி உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவராக எமது அறைக்குள் வந்தனர். எம்மை எந்த அமைப்பைச் சார்ந்தவர்கள் என விசாரித்தனர். எம்மை அமைப்பதற்கும் அவர்கள் தவறவில்லை. காலை கமணி அளவில் நாம் காலைக் கடன்களை முழப்பதற்கு இருவாரிருவராக அழைத்துச் செல்வப்பட்டோம். அப்போது தான் அந்த முகாமின் கோரமுகம் எமக்குத்தெரியவந்தது.

முகாமின் அமைப்பு

ஆன் அரவுற்ற வெளியில் அழைந்துள்ள தென்னந்தோப்பு அது. அதற்குள் ஒரு பெரிய வீடு. ஏறத்தான் 30 அடி அகலமும் 10 அடி நீளமும் 8'யாரும் கொண்ட கூடாரம் ஒன்று அவ்வீட்டுடன் சேர்த்து அழைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக்கூடாரம் முன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அக்கூடாரத்தின் பக்கங்கள் நெருக்கமாகப் பின்னப்பட்ட கம்பி வலையால் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. அடைச்சுற்றி கருத்துக்கியாலான இன்னொரு

வேலியும் அதனைச்சுற்றி மீண்டும் நெருக்கமாக பின்னப்பட்ட கம்பி வேலியும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தக் கூடாத்தின் வாசலில் பெரிய இரும்புக் கேற் ஆணம்பூப்பால் பூப்பூப்பாடு சாத்தியிருந்தது. அக் கூடாக் கூரையின் சிலாகைகளில் நெலோன் குபிருகளால் கைகள் பிணைக்கப்பட்டு, 10 கைதிகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தனர். அனைவரும் நிர்வாண கோவத்தில் அவர்களது கால்கள் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அனைவரும் நீண்ட தாழ் தலைமயிருடன் காட்டு பேர்கள் போல் காணப்பட்டனர். அது ஓர் மயிர்க்கூச்செறியும் காட்சி. எனது காலைக்கடன்கள் முடிந்தவுடன் நான் மீண்டும் வீட்டுக்குள் அழைத்துவரப்பட்டேன்.

என்னுடன் வந்த 35 பேரும் நானும் மாலை கிழவி போல் அக்கூடாத்துள் அழைத்துக்கொள்ளப்பட்டோம். கிட்டத்தட்ட 10 அடி நீளம், 10 அடி அகலம் கொண்ட அதன் ஒரு பிரிவுக்குள் நாம் தள்ளப்பட்டு, கால்களுக்கு சங்கிலி பிணைக்கப்பட்டது. அதன் பின்பு, திரும்புவதற்கு கூட இடமிருக்கவில்லை.

அங்கு படுத்திருக்கும் போது, இரவில் யாராவது கைதத்தால் மறுநாட்காலை விசாரணை நடக்கும். சில வேளையில் நாம் நிதித்திரையாய் இருக்கையில் சத்துமிட்டது யாரென தெரிய வராது. யாரும் ஒப்புக்கொள்ளவிடில் எல்லோருக்கும் அடி விழும். யாராவது ஒப்புக்கொண்டால் அவரைச் சுடு வெய்யிலில் வெறும் உடலுடன் மணிக்கணக்கில் உருள விடுவார்கள். யாருக்காவது இரவில் வயிற்றோட்டம் போயிருந்தால் கூட, மறுநாட்காலை வரை அப்படியே படுக்க வேண்டியது தான்.

அந்த முகாமில் அடைப்பட்ட இரண்டாவது நாள் காலை கிழவி அளவில் 20 கதிரைகளையும் ஒரு மேசையையும் தூக்கி வருமாறு ஒரு கைதி பணிக்கப்பட்டார். 20 புலி உறுப்பினர்கள் அங்கு வந்து அமர்ந்தனர். அவர்கள் கைதிகளின் பெயர்களைக் கூப்பிட்டு விசாரிக்கத் தொடங்கினர். சில கைதிகளை நிலத்தில் படுக்க வைத்து முகத்தில் தண்ணீர் தொடர்ந்து இறைத்தனர். சிலர் மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டனர். தங்களை சித்திராவதை செய்ய வேண்டாமென அக்கைத்திகள் அவர்களிடம் கெஞ்சினர். தங்களுக்கு தெரிந்த கடவுள்களையெல்லாம் அழைத்து தங்களின் துயரங்களுக்கு விடிவு தரும்படி கதறினர். மற்றக்கைத்திகள் கூரைச் சிலாகைகளில் கைகளில் நெலோன் கயிரு கட்டியபடி தொங்கிக்

கொண்டிருந்தனர். அவர்களது கால் பெருவிரல் மட்டும் நிலத்தை மட்டுமிடாக தொட்டுக்கொண்டிருந்தது. 11மணி வரையும் அரக்கத்தனமான சித்திரவதைகள் தொடர்ந்தன. மீண்டும் அணைவரும் கூடாததுள் அடைக்கப் பட்டோம். உப்பில்லாக் கஞ்சியம், பீற்றுாட் அவித்த தண்ணியும் உணவாக தூப்பட்டன. மாலை ஜூந்து மணிக்கு மீண்டும் எம்மைச் சங்கிலியால் பிழைத்தார்கள். மறுநாளும் இதே காலத் தொடர்ந்தது. இந்த சித்திரவதைகளின் போது எம்மிடம் கேட்கப்பட்ட முக்கிய கேள்விகள்-

- 1.யாரைக் கற்பித்தாய்?
  - 2.கொள்ளைகள் எதிலாவது சம்பந்தப் பட்டாருக் கின்றாயா?
  - 3.எப்பவாவது இராஜாவுக்குதிற்கு தகவல் கொடுத்தாயா?
  - 4.உனது ஆயுதங்களை எங்கே மறைத்து வைத்திருக்கின்றாய்?
- இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளில் ஒன்றையாவது நாம் ஒப்புக்கொண்டோயாக வேண்டும்.

தண்டனைகள்-

பக்கைக் கருக்கு மட்டையால் முதுகில் அடிப்பார்கள். அவர்களது சித்திரவதைகளைத் தொடர், உல்லின ஒருங்குதி கூட மிஞ்சியிராமல் புண்ணுயிருக்கும்; மருந்து போட் துணியால் எம்மை முடிவுடுவார்கள்

7அடி நீளமும் 4 அடி அகலமும் கொண்ட சீமெந்தாவான சிலிவான கட்டுவொன்றில் சங்கிலியோன்று நிரந்தராமக இணைக்கப்பட்டாருக்கும். ஒவ்வொரு கைதியும் கால் மேல் பக்கமாகவும்,தலை கீழ்ப்பக்கமாகவும் படுக்கவைக்கப்படுவான். கால்கள் சங்கிலியால் பிழைக்கப்படும். யேக்கிறிஸ்து சிலுவையில் இருப்பது போன்ற உருவமே எனது நினைவுக்கு வரும். கைதியின் நெஞ்சு பெல்ற ஒன்றினால் கட்டப்படும். தலையைத்தவர் உல்லின் வேறொரு பகுதியையும் அசைக்க முடியாது. பின்னர் கைதியின் முகத்தைத் தழுப்பான துவாய் ஒன்றினால் மூடுவார்கள். புலி அங்கத்தவன் ஒருவன் துவாயின் இரு பக்கங்களையும் தனது கால்களால் நன்கு மிதித்தபடி நின்று கொண்டு, முகத்தில் தண்ணீரை இறைப்பான். முக்கத்திணரி கைதி வீரிட்டுக் கத்துவான். உண்மையைச் சொல்லுமாறும்,தாங்கள் அவன்மேல் சமத்தியுள்ள குற்றச்சாட்டுகளை ஒப்புக்கொள்ளுமாறும் வற்புறுத்துவார்கள். யாராவது பிழவாதமாயிருப்பின் 10 வாளி தண்ணீர் வரை ஊற்றப்படும்.

ஈகதியை அக்கப்பவில் படுக்கவைத்தபடி இருங்கப்பட்டம் உட்செலுத்தப்பட்ட பெரிய மாக்குற்றி ஒன்றால் தலையிலிருந்து கால்வரை உருட்டுவார்கள். (மாக்குற்றியின் நிறை 300ரூ இருக்கும்) அப்போது எலும்புகள் உடையும்; தோல் உரிபடும். இன்னெனுரு குறுகிய அறை; காற்றேப்பமற்ற இருப்பறை; இந்த அறைக்குள் நிர்வாணமாக கைதி தள்ளப்படுவான். பின்னர் மின்காப் புகையை அந்த அறைக்குள் செலுத்துவார்கள். பதில் கிடைக்காத வரை இது நிகழும். கைதி இருமத்தொடர்கி சில சமயம் இரத்தம் கக்குவான். இதை விட வேறு வகையான சித்திரவதைகள் தாராளம்.

இந்த வகைமுகாமில் பலங்கள் நாங்கள் சித்திரவதைப்பட்டோம். 1.9.90 காலை 11மணி இருக்கும். விமானங்கள் குண்டு வீசுவதை நாங்கள் கேட்டோம். விமானங்களோ, கெவிகோப்டர்களோ வரும் சத்தம் கேட்டவுடன் சிறைக்கத்தவைப் பூட்டுவதே புலிகளின் முதல் வேலையாயிருக்கும். அன்றும் அவ்வாறே செய்தனர் சிறிது நேரம் கழித்து. எமது முகாமுக்கருகே ஒரு குண்டு வீழ்ந்தது. நாங்கள் உதவி கேட்டுக் கதறி கதவை திறக்குமாறு கூவினாலே. ஆனால் எம்முகக் காவல் புரிந்த புலிகள் அணைவுரும் 300 யாருக்கப்பால் சென்றுவிடனர். சிலவிநிமிடங்களின் பின்னர் இன்னெனுரு குண்டு வீட்டின் மேல் விழுந்து கவர் நொருங்கியது. மூன்றாவது குண்டு எமது கூடாரத்தின் மேல் விழுந்தது. நான் வெளியே தூக்கி வீசப்பட்டேன் அச்சமயத்தில் எவ்வாமாக 152 கைதிகள் அங்கு இருந்தனர். இந்தக் குண்டு வீச்சின் போது 70 பேர் மட்டுமே இருந்தனர். அதில் 17 பேர் மோசமான காயங்களுக்குள்ளாகி இருந்தனர். நாங்கள் விமானத்தாக்குதல்களுக்கு பயந்து ஒடு முற்பட்டோம். நாங்கள் தப்பியோட முயற்சியதாகக் கூறி, புலிகள் எங்களை மீண்டும் கைது செய்து 100 யார்களுக்கப்பாலுள்ள பண்ண மாங்களில் எங்களை கட்டுனர். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் வெடிச்சுத்தங்கள் கேட்டன. காயம்பட்டு ஒடு முடியாதவர்களும் சிறைக்கருகே விழுந்து கிடந்தவர்களும் புலிகளால் கட்டுக்கொல்லப்பட்டனர் எனப் பின்னர் அறிந்து கொண்டோம். இரவு 11 மணி அளவில் டிராக்டர் ஒன்று அங்கு வந்து நின்றது. எங்களில் 16 பேர் இரத்தப் பெருக்கால் நினைவிழுந்திருந்தனர். அவர்களை அந்த டிராக்டர் ஏற்றிச் சென்றது. நள்ளிரவு 1 மணியிருக்கும் இரண்டு டிராக்டர்கள் வந்தன. மீதி 54 பேரும் அந்த இரண்டு டிராக்டர்களிலும் கண்கள் கடப்பட்ட பின் ஏற்றப்பட்டோம். மூர் 24 மைல்களுக்கப்பால் நாம் இறக்கப்பட்டோம்.

மறுநாள் காலை இன்னும் 70 கைதிகளை அங்கு கண்டோம். அதில் 45 பேர் சிங்கள பொலிசார். காலை 10 மணியிருக்கும். எங்களை நல்வ திடமொன்றிற்கு மாற்றப் போவதாக ஒருவன் வந்து சொன்னான். எங்கள் கண்கள் கட்டப்பட்டு ஒரு முடிய வொறிக்குள் ஏற்றப்பட்டோம். நாங்கள் ஒரு மனிதத்தியாலும் பயணம் செய்திருப்போம். முடிய வொறியும், ஆன் நெருக்கமும் சேன்நது வியர்வையால் முழுக்க நெண்டுவிட்டோம். வொறி ஒரு வீட்டின் மூன் நின்றது. வட்டுக்குள் நாங்கள் கொண்டு செலவிப்பட்டோம். வீட்டின் வாசலில் இருப்புக்கதவொன்றிருந்தது. கது அமைப்பைக் கொண்ட அவ் வீட்டில் இரு பெரிய அறைகள். 14 சிறிய அறைகள். போய் அறைகள் ஏற்றதான் 10 அடி நீள அகலம் உடையவை. சிறிய அறைகள் கமா 7 அடி நீளம் 2 அடி அகலம் உடையவை. சிறிய அறைகளில் 2 அடி நீள அகலப் பகுதி கழிவறைப் பகுதிக்கு ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. அவை இருப்பறைகள். காலை 10 மணியிலிருந்து மாலை 3 மணிவரை மேல்விய ஒளிக்கீறாவது ஆடுமாறும். அவ்வளவுதான். அங்கிருந்த கைதிகள் மாதக்கணக்காக பூப்புய அறைக்குள் இருந்தனர். அவர்களது தாழையும், தலைமுழுயும் நன்று தொங்கியது. தலைமுழுக்கப் பேண்டிடத்து . தலைப் புண்ணால் வருந்தினார்கள். அவர்களுக்கு எவ்வித வைத்தியமும் செய்யப்படவில்லை. இதனால் அந்த அறைகள் காக்கமுடியாத தூர்நூற்றும் வீசின.

ஒவ்வொருநாள் மாலையும் கஞ்சி தரப்படும். இதுதான் எங்களது ஒருவேளை உணவு. இவ்வாறுதான் நாங்கள் வாழ்ந்தோம். சன்னாயக நூடோன்றில் இப்படி ஒரு வாழ்வை யாரும் கற்பணை கூட செய்திருக்க முடியாது. யாரும் உணவு கேட்டுக் கெஞ்சினால் அடிதான் கிடைக்கும். மூன்று மாதகால துயரவாழ்க்கையின் பின் டிசம்பர் மாதம் வேறிடத்திற்கு மாற்றப் பட்டோம். அங்கு எமது சங்கிலிகள் அகற்றப்பட்டன. கடின உடலுறைப்பு வழங்க நாம் புலிகளால் நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டோம். ஏற்றதான் 500 கைதிகள் தண்டவாளர்கள், சிலிப்பர்க்ட்டைகள் அகற்றுவதிலும் கல்லூசைப்பதிலும் தீவு பகலாக ஈடுபடுத்தப் பட்டிருந்தனர். எமக்கு மாதம் ஒரு சோப் தரப்பட்டது. 150 பேருக்கு 1 கிலோ பருப்பு என்ற வீதத்தில் வைக்கப்பட குழும்புன் வெள்ளைச் சோறு தரப்பட்டது. தப்ப முயன்றவர்கள் பிழக்கப்பட்டு நிரந்தரமாக முடமாக்கப்பட்டனர். இந்தக் கொடும் வாழ்க்கையை வாழ்வதைவிட சாவதுமேல் அல்லது தப்ப முயல்வது என முடிவு செய்தேன். நான்கு மாதகால கடினவாழ்க்கையின் பின் ஒருவாறு தப்பி ஒடி வந்தேன். (இது புலிகளால் பிழக்கப்பட ஒரு கைதியின் சொந்த அனுபவம். அவாது குடும்பத்தின் பாதுகாப்பு கருதி பெயர்களையும் சில தகவல்களையும் மறைத்துள்ளோம்.)

சன்னாயகத்துக்கும் மனிதாரிமைகளுக்குமான தமிழர்கள்.